

του μητροπολίτου Σύρου κ. Δωροθέου για το ["Αγιορείτικο Βήμα"](#)

Οι Αρχαίοι Έλληνες είχαν αναγάγει τον ξένο σε πρόσωπο ιερό και σεβαστό. Από τα Ομηρικά έπη έχουμε μαρτυρίες της στάσεως, που τηρούσαν οι ειδωλολάτρες πρόγονοί μας έναντι των ξένων, τους οποίους προστάτευε ο Ξένιος Δίας και προς τους οποίους έπρεπε να τηρήσουν ένα συγκεκριμένο τυπικό φιλοξενίας, με την σκέψη ότι μπορεί ο ξένος να είναι κάποιος ενανθρωπίσας θεός...

Αλλά όταν ενανθρώπισε ο αληθινός Θεός, αντιμετώπιστηκε όχι από αλλοεθνείς, αλλά από τους συμπατριώτες του, όχι από ειδωλολάτρες, αλλά από τον εκλεκτό και περιούσιο λαό του Θεού, ως ξένος!

Αυτή ακριβώς η λέξη, αυτός ο χαρακτηρισμός, αποτελεί σταθερό μοτίβο στη Χριστιανική Γραμματεία και Υμνολογία, καθώς εμπερικλείει όλο το μυστήριο της ανθρώπινης τραγωδίας, την κάθαρση της οποίας επέφερε ο επί Σταυρού κρεμασθείς Θεός.

Ο Ιησούς Χριστός, ο μέγας Αναμενόμενος, ήρθε στον κόσμο ως οικείος αλλά αντιμετώπιστηκε ως ξένος από τα ίδια τα δημιουργήματά Του, τα οποία, κατά μία τραγική ειρωνεία σέβονταν τον κάθε ξένο!

Ακόμα και την ύστατη στιγμή του θανάτου Του, ήπια μέχρι ρανίδος το πικρό ποτήρι της μοναξιάς και της αποξένωσης.

Μόνος στάθηκε απέναντι στον Πιλάτο, μόνος ήταν στους εξευτελισμούς και τα

ραπίσματα, μόνος στο δρόμο προς το Γολγοθά, μόνος πάνω στο Σταυρό, μόνος στην αποκαθήλωση και την Ταφή!

Συγκλονιστικά λόγια του Ιωσήφ προς τον Πιλάτο, όπως τα εκφράζει η Υμνολογία της Εκκλησίας: "Δωσ' μου αυτόν τον ξένο που ακόμη και μωρό όταν ήταν, ξένος θερμώνταν... Δος μου αυτόν τον ξένο, σε τάφο να τον κρύψω, γιατί σαν ξένος δεν έχει το κεφάλι πού να γύρει"!

Οι άνθρωποι αντιμετώπισαν και αντιμετωπίζουν τον Ιησού σαν ξένο και παραμένει για πολλούς ο Μεγάλος Ξένος! «Εν τω κόσμω ην ...και ο κόσμος αυτόν ουκ ἔγνω. Εἰς τὰ ἴδια ἦλθε, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτόν ου παρέλαβον» αναφωνεί με πικρό παράπονο ο Ευαγγελιστής Ιωάννης!

Όχι γιατί ο Θεός και Δημιουργός του παντός είναι ξένος προς τα ανθρώπινα και τον άνθρωπο, αλλά γιατί ο άνθρωπος είναι και αισθάνεται ξένος προς το Θεό!

Τόσο ξένος, που δεν Τον δέχεται και δεν Τον αναγνωρίζει, ακόμα και όταν θαυματοποιεί, όταν συγχωρεί, όταν ευεργετεί, όταν εκ νεκρών ανίσταται!

Αυτή η αποξένωση του ανθρώπου από το Θεό, σε συνδιασμό με την αγάπη και τη μέριμνα του Θεού προς αυτόν σηματοδοτεί το μέγεθος της αποτυχίας του ανθρώπου να παραμείνει κοντά στο Θεό-Δημιουργό του, αποκαλύπτει το μέγεθος των συνεπειών του λεγόμενου προπατορικού αμαρτήματος και εκφάνει την άβυσσο της Θείας Φιλανθρωπίας.

Η απομάκρυνση του ανθρώπου από το Θεό είναι η αιτιακή αφετηρία της πάσης μορφής και φύσεως αλλοτρίωσής του, μιας αλλοτρίωσης, που δεν εκφράσθηκε μόνο απέναντι προς το Θεό, αλλά και προς τον εαυτό του, τη φύση και το συνάνθρωπό του.

Ο αλλοτριωμένος από το Θεό άνθρωπος, δεν γνωρίζει, δεν αναζητεί, αλλά και δεν ψηλαφεί το Θεό, και καταφεύγει σε συχνά ανόητα, πρωτόγονα και άλλοτε καταστροφικά υποκατάστατα και ανιστορικά θρησκευματα, με την ψευδαίσθηση ότι έτσι σβήνει τη δίψα της υπαρξιακής του αγωνίας.

Και αφού "χωρίς Θεό, όλα επιτρέπονται", αλλά και όλα χάνονται, έχασε πρώτα-πρώτα τον εαυτό του!

Χωρίς σταθερό σημείο αναφοράς, χωρίς το έρεισμα της πίστης, παραδέρνει στην ατομική και κοινωνική του πραγματικότητα ως "άλλος"...

Ζει την απέραντη ψυχική ερημιά, περιπλανώμενος σε ένα κόσμο στερημένο από αξίες, σκοπό και ιδανικά.

Σε ένα κόσμο, στον οποίο ο άλλος δεν είναι αδελφός, αλλά “η κόλασή του” , σε ένα φυσικό περιβάλλον, που δεν το αισθάνεται σαν σπίτι του, αλλά σαν πηγή πλουτισμού και πεδίο ευρύ εκμετάλλευσης και προσπορισμού κέρδους.

Όλα τα διαχρονικά φαινόμενα κοινωνικής παθογένειας, όλα τα προβλήματα, που αντιμετώπισε και αντιμετωπίζει η ανθρωπότητα δεν είναι τίποτ` άλλο, παρά συνέπειες οδυνηρές της παρακοής...

Στον κόσμο τούτο, ξένος δεν είναι ο Θεός, ξένοι είμαστε εμείς...

Η κοιλάδα αυτή του κλαυθμώνος, ο τόπος αυτός της εξορίας και τη οδύνης δεν είναι ο φυσικός μας χώρος! Δεν πλασθήκαμε γι` αυτόν, αλλά τον επιλέξαμε, όταν αρνηθήκαμε να “συγκατοικούμε” στον Παράδεισο, μαζί με το Θεό!

Και ήταν τόσο ψηλά τα τείχη, που υψώσαμε, τόσο βαθύ το χάσμα που ανοίξαμε, ώστε όχι μόνο δεν θέλαμε, αλλά και δεν μπορούσαμε να θέλουμε την επιστροφή προς τον Πατέρα,πρός την όντως ζωή!

Ο άγιος Επιφάνιος Κύπρου, σε λόγο του προς τη θεόσωμη ταφή του Κυρίου, παρουσιάζει τον Ιωσήφ να λέει προς τόν Πιλάτο τα εξής αποκαλυπτικά: “Δος μοι τούτον τον ξένον• εκ μακράς γαρ ήλθε της χώρας ώδε, ίνα σώση τον ξένον”.

Ο Ξένος ήρθε από μακριά για να σώσει τον ξένο...

Άπλωσε τα χέρια Του στο Σταυρό για να μας αγκαλιάσει όλους!

Άνοιξε τις ματωμένες παλάμες Του και ένωσε “τα το πριν διεστώτα”, τον άνθρωπο με το Θεό!

Και περιμένει, αιώνες τώρα, την προσωπική μας απάντηση στην πρόσκλησή Του, μια απάντηση, που θα ακυρώσει την επιλογή των Πρωτοπλάστων να γίνουν θεοί χωρίς Θεό!

† Ο ΣΥΡΟΥ ΑΩΡΟΘΕΟΣ Β'